

вѣтъ разсѣжденія; дава правило за обходата къмъ ближнійтъ, сирѣчь, да не правимъ другому туй, което не щемъ да ни прави другый, и да распознаваме отъ дѣлата на сѣкиго душевното му расположеіе, и най послѣ казва, че за спасеніето на человекътъ не стига само исповѣданъето на вѣрата, но нужды сж и Богоугодны работы, и че споредъ работытъ си или ще са оправдаймы или ще са осѣдимъ въ деньтъ на сѣдба-та. Слѣдъ туй поученіе исцѣри само съ похващанъе единъ прокаженъ, който, като дойде при него, поискъ съ голѣма вѣра исцѣленіето си, и като го очисти, проводи го да са покаже на свещенницытъ. Мат. ѳ. 21—3. ѳ. 1—4. Лк. ѳ. 24—.).

§. 22. *Иисусъ изцѣрва слугата на нѣкой си сотникъ само съ слово, възкръсява довицинзтъ сынъ, оставя грѣховетѣ на една блудница.*

Отъ тамъ Иисусъ са върнж въ Капернаумъ, дѣто цървенцытъ отъ Іудейтъ въ градътъ го призовахж отъ страната на иностраненъ нѣкой сотникъ да исцѣри слугата му, който бѣше тежко боленъ. Като отиваше Иисусъ, и приближаваше въ кѣщата на сотникътъ, този проводи приятелитѣ си при него които му казвахж, да не сж труди, нѣ да рече само слово, и слугата му ще оздравя; като гледаше обаче Иисусъ че сотникътъ върви напрѣдъ, дойде той сжщый и каза: „учителю, не съмъ достоенъ да дойдешъ въ кѣщата ми; но рѣчи само дума, и тутакси слугата ми ще оздравя.“ — Като чу туй Иисусъ, рече: „че нито въ Израилтянытъ е намѣрвалъ нѣкога толкози вѣра,“ и повелѣ да оздравя слугата; което на часътъ са сбжде. Сутренъта Иисусъ тръгнж къмъ градътъ